

บทที่ 1

บทนำ

ปัญหาและความเป็นมาของปัญหา

ในปัจจุบันและอนาคต โลกจะเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว รุนแรง และมีผลกระทบกว้าง ไม่ว่าจะเป็นในด้านความก้าวหน้าของความรู้และเทคโนโลยี การคมนาคมขนส่ง การสื่อสารและสื่อมวลชน การค้าการเงิน และการเมืองระหว่างประเทศ รวมทั้งการระบาดของโรคจากเชื้อหรือสาเหตุใหม่ๆ ด้วย การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้กดดันให้หลายประเทศต้องทบทวนและปรับยุทธศาสตร์ใหม่เพื่อรับมืออย่างเท่าทัน มาตรการสำคัญที่นำไปสู่ความสำเร็จของประเทศเหล่านั้นคือ 1) การปฏิวัติกระบวนการเรียนรู้ และ 2) การปฏิรูประบบการศึกษา (เกษม วัฒนชัย, อ้างถึงใน รุ่ง แก้วแดง, 2546 : (3)) และในปีพุทธศักราช 2540 ประเทศไทยได้ประสบกับวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจครั้งสำคัญ จนต้องมีการทบทวนมาตรการด้านต่างๆ รวมทั้งระบบการศึกษาของประเทศใหม่ ส่งผลให้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540 ต้องบัญญัติไว้ในมาตรา 81 ว่า “รัฐต้องจัดการศึกษาอบรมและสนับสนุนให้เอกชนจัดการศึกษาอบรมให้เกิดความรู้คู่คุณธรรม จัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ ปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม...” ผลของมาตรานี้ ทำให้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 ซึ่งในมาตรา 27 วรรคแรก กำหนดให้คณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กำหนดหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อความเป็นไทย ความเป็นพลเมืองดีของชาติ การดำรงชีวิตและการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อการศึกษาต่อ ดังนั้นเมื่อวันที่ 2 พฤศจิกายน พ.ศ. 2544 กระทรวงศึกษาธิการจึงมีคำสั่งที่ วก 1166/2544 เรื่องให้ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 โดยมีเป้าหมายให้การจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานสอดคล้องกับสภาพความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และความเจริญก้าวหน้าทางวิทยาการ เป็นการพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้สามารถตอบสนองความต้องการของบุคคล สังคมไทย ผู้เรียนมีศักยภาพในการแข่งขันและร่วมมืออย่างสร้างสรรค์ในสังคมโลก

การประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 มีผลให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 จะต้องจัดหลักสูตรสถานศึกษาตามมาตรา 27 วรรคหลังที่กล่าวว่า “ให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานมีหน้าที่

จัดทำสาระของหลักสูตรในส่วนที่เกี่ยวกับสภาพปัญหาในชุมชนและสังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์เพื่อเป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว ชุมชน สังคม และประเทศชาติ” โดย มาตรา 28 กล่าวว่า

หลักสูตรจะต้องมีลักษณะหลากหลาย เพื่อมุ่งพัฒนาคุณภาพชีวิตของบุคคลให้ เหมาะสมแก่วัยและศักยภาพ สาระของหลักสูตรทั้งที่เป็นวิชาการและวิชาชีพต้อง มุ่งพัฒนาให้มีความสมดุลทั้งด้านความรู้ ความคิด ความสามารถ ความดีงาม และความรับผิดชอบต่อสังคม

มาตรา 22 กำหนดแนวทางในการจัดการเรียนรู้ไว้ว่า ต้องยึดหลักว่าผู้เรียนทุกคนมีความสามารถ เรียนรู้และพัฒนาตนเองได้ และถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด หรือที่มักเรียกกันว่า เน้นผู้เรียน เป็นสำคัญ ฉะนั้น ครู ผู้สอน และผู้จัดการศึกษาจะต้องเปลี่ยนแปลงบทบาทจากการเป็นผู้บอก หรือผู้ถ่ายทอดความรู้ ไปเป็นผู้ช่วยเหลือ ส่งเสริม และสนับสนุนผู้เรียนในการแสวงหาความรู้จาก สื่อและแหล่งเรียนรู้ต่างๆ และให้ข้อมูลที่ถูกต้องแก่ผู้เรียนเพื่อนำข้อมูลไปสร้างสรรคความรู้ของตน การจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานนอกจากจะมุ่งปลูกฝังด้านปัญญา พัฒนา การคิดของผู้เรียนให้มีความสามารถในการคิดสร้างสรรค์ คิดอย่างมีวิจารณญาณแล้ว ยังมุ่ง พัฒนาความสามารถทางอารมณ์ โดยให้ผู้เรียนเห็นคุณค่าของตนเอง เข้าใจตนเอง เห็นอกเห็นใจ ผู้อื่น การจัดการเรียนรู้จึงควรใช้รูปแบบ/วิธีการที่หลากหลาย เน้นการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง การเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ร่วมกัน การเรียนรู้จากธรรมชาติ การเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง การ เรียนรู้แบบบูรณาการ และกาใช้การวิจัยเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้ การเรียนรู้คู่ คุณธรรม นำกระบวนการ การจัดการ กระบวนการอนุรักษ์และพัฒนาสิ่งแวดล้อม กระบวนการคิด และกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ไปสอดแทรกในการจัดการเรียนรู้ทุกกลุ่มสาระการเรียนรู้ (กรมวิชาการ, 2546 : 67 –74)

ด้านการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ กล่าวไว้ในมาตรา 26 ว่า “ให้สถานศึกษา จัดการประเมินผู้เรียนโดยพิจารณาจากพัฒนาการของผู้เรียน ความประพฤติ การสังเกตพฤติกรรม การเรียน การร่วมกิจกรรมและการทดสอบควบคู่ไปในกระบวนการเรียนการสอนตามความ เหมาะสม”

ในปัจจุบัน การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญเกิดปัญหาพอสมควรเพราะความ เข้าใจที่คลาดเคลื่อนของครูและผู้ที่เกี่ยวข้องในการจัดการศึกษาซึ่งมีผู้ที่อยู่ในแวดวงการศึกษา ของไทยได้กล่าวถึงการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญในสภาพปัจจุบันไว้ดังนี้

สงบ ลักษณะ (2544 : 76) กล่าวว่า มีผู้ยกเป็นประเด็นว่า รูปแบบการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญน่าจะเป็นการทำลายคุณภาพของการศึกษา ตัวอย่างเช่น ครูบางคนอ้างถึงการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ จึงปล่อยให้ผู้เรียนเรียนตามลำพังจนเกือบจะเรียกว่าตามยถากรรม กิจกรรมหนักไปทางการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือและสื่อต่างๆตามความสนใจ จนบางครั้งคล้ายกับไร้ทิศทางไร้มาตรฐาน นักเรียนเองพอใจกับการได้ทำกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้ด้วยตนเอง สนุกเพลิดเพลินได้เรียนรู้หลายด้าน นอกจากได้ความรู้แต่นักเรียนก็เรียกร้องอยากให้อาจารย์ช่วยชี้แนะในสิ่งที่ควรปรับปรุงในผลการทำกิจกรรมเพื่อทวิความรู้ความสามารถ รวมถึงช่วยแนะแนวทางที่นักเรียนแต่ละคนควรชวนช่วยพยายามเรียนรู้ให้สอดคล้องกับพื้นฐานความถนัดความสามารถที่แตกต่างกันของแต่ละคน

เจริญพร แก้วละเอียด (2544 : 159) พบว่า สภาพเงื่อนไขและความจำเป็นในการเรียนกวดวิชา มาจากปัจจัยหนึ่งคือ วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยกล่าวว่า แม้วิธีการดังกล่าวช่วยให้ผู้เรียนเกิดกระบวนการเรียนรู้และเปิดโอกาสให้ฝึกกระบวนการคิดและแก้ปัญหาด้วยตนเองก็ตาม แต่กลับไม่บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ ทั้งผู้สอนและผู้เรียนยังมีความรู้และเข้าใจบทบาทของตนเองไม่ชัดเจน ประสิทธิภาพในการจัดการเรียนรู้อยู่ขึ้นกับผู้สอนแต่ละคน นอกจากนั้น การจัดการกิจกรรมและสื่อการเรียนรู้ยังไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักเรียน ประกอบกับพฤติกรรมของผู้เรียนที่ต้องการความรู้ที่สำเร็จรูป เพื่อใช้ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย ทำให้ขาดความสนใจศึกษาหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อฝึกและพัฒนากระบวนการคิดแก้ปัญหาด้วยตนเอง

ในปีการศึกษา 2545 มีการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ในโรงเรียนนำร่องและโรงเรียนเครือข่าย ซึ่งต่อมารวมวิชาการได้ทำการวิจัยตามโครงการวิจัยติดตามและประเมินผลการใช้หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนนำร่องและโรงเรียนเครือข่ายในการจัดการศึกษาตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 (พันธณีย์ วิหคโต, 2546 : 2 – 10) ผลการวิจัยชี้ว่า ครูไม่มีเวลาศึกษาหลักสูตรอย่างเพียงพอ ขาดความเข้าใจในการจัดการเรียนรู้ สื่อการเรียนการสอนมีน้อย ไม่เพียงพอ เก่า ล้าสมัย ไม่มีประสิทธิภาพ ไม่หลากหลาย แหล่งเรียนรู้ในชุมชนมีน้อยไม่เพียงพอ ไม่หลากหลาย ขาดสื่อและเทคโนโลยีที่ทันสมัยเพื่อให้นักเรียนและครูได้ศึกษาค้นคว้า ขาดความรู้ความเข้าใจและขาดทักษะในการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ที่หลากหลาย ด้านการมีส่วนร่วมของชุมชนพบว่า ชุมชนมีส่วนร่วมน้อย ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เพราะขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตรและการจัดการศึกษาแนวใหม่ ส่วนด้านผู้เรียนพบว่า แต่ละวิชา มีงานมากเกินไป ทำให้ผู้เรียนไม่มีเวลาศึกษาเพิ่มเติม

จากทัศนะและผลการวิจัยต่างๆ ที่ได้ประมวลมาพอเป็นสังเขปนี้แสดงให้เห็นว่าครูยังไม่เข้าใจหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 อย่างเพียงพอ ครูไม่เข้าใจการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรนี้ และยังพบปัญหาอีกหลายด้านที่ทำให้การจัดการเรียนรู้ขาดประสิทธิผลเท่าที่ควร

ถึงแม้ในปีการศึกษา 2546 จะมีการประกาศใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ทั่วประเทศ ในชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 4 ก็ยังมีการกล่าวถึงหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 และการจัดการเรียนรู้ตามหลักสูตรนี้ในด้านที่เป็นปัญหาอยู่เสมอ เช่น จากบทความ “การศึกษาไทยล้มเหลว ต้นเหตุสร้างความคิดเด็กไทย” (2546 : 15) ที่กล่าวว่า หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ปรับปรุงใหม่ไม่ได้ผล เพราะความคิดที่เด็กไทยต้องเผชิญไม่ได้ลดลง จากผลการวิเคราะห์โครงสร้างหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน สรุปว่า มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดไว้กว่า 900 มาตรฐานหนักเกินไป และยังกล่าวต่อไปว่า ข้อมูลจากการจัดประชุมพิจารณาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานใน 5 ภูมิภาค ที่สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจัดขึ้น พบว่า ครูยังไม่เข้าใจวัตถุประสงค์หลักในการปฏิรูปหลักสูตรและกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ เพราะครูยังให้ความสำคัญกับเนื้อหาสาระมากกว่ามุ่งเน้นให้เกิดกระบวนการเรียนรู้ ที่สำคัญ หลังใช้หลักสูตรใหม่ แทนที่เด็กจะได้มีเวลาใช้ช่วงชีวิตในวัยเด็กอย่างที่ตั้งความหวังเอาไว้ เหตุการณ์กลับตรงกันข้าม ครูให้การบ้านนักเรียนในลักษณะของ “โครงการ” ซ้ำซ้อน จนเด็กไม่มีเวลาว่าง แคมพ่อแม่ผู้ปกครองยังต้องมาช่วยลูกหลานทำการบ้านส่งครู

จากบทความ “ชำแหละสารพันปัญหา ‘ปฏิรูปการศึกษา’ ฉบับรัฐบาล” (2546 : 20) กล่าวว่า สภาพปัญหาทางการปฏิรูปการศึกษาที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ยังมีหลากหลายประเด็นที่ไม่ชัดเจนและก้าวหน้าเท่าที่ควร สภาพปัญหาด้านหนึ่งคือ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 ที่พบปัญหาว่า โครงสร้างของหลักสูตรใน 8 กลุ่มสาระการเรียนรู้ มีมาตรฐานกำกับถึง 76 มาตรฐาน ทำให้ครูไม่สามารถจัดการเรียนรู้ที่บูรณาการกิจกรรมต่างๆ ได้ ไม่มีโอกาสได้พัฒนาทักษะชีวิตให้กับนักเรียน

จากที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยมีความคิดว่า การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 น่าจะมีปัญหาหลายประการ และเนื่องจากวิชาฟิสิกส์เป็นวิชาสำคัญที่เป็นพื้นฐานในการพัฒนาเทคโนโลยีด้านต่างๆ ดังนั้นหากครูผู้จัดการเรียนรู้วิชาฟิสิกส์ประสบปัญหาในการใช้หลักสูตรและการจัดการเรียนรู้ ย่อมส่งผลกระทบต่อการพัฒนาเทคโนโลยีเพื่อการพัฒนาประเทศ ด้วยเหตุนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูฟิสิกส์ในจังหวัดสงขลา เพื่อเป็นประโยชน์ในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ของครูฝึกสอนในจังหวัดสงขลา ซึ่งแยกเป็นปัญหาในด้านต่างๆดังต่อไปนี้
 - 1.1 ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและหลักสูตรสถานศึกษา
 - 1.2 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
 - 1.3 ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้
 - 1.4 ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูฝึกสอนในจังหวัดสงขลา รายด้าน ระหว่างครูฝึกสอนในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่และขนาดใหญ่พิเศษ

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทำให้ทราบปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูฝึกสอนในจังหวัดสงขลา และเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและหลักสูตรสถานศึกษา การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ รวมทั้งการใช้สื่อการเรียนรู้
2. ทำให้ทราบความแตกต่างของปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูฝึกสอนในจังหวัดสงขลา ระหว่างครูฝึกสอนในโรงเรียนขนาดเล็ก ขนาดกลาง ขนาดใหญ่ และขนาดใหญ่พิเศษ เพื่อให้สถานศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนาปัจจัยด้านต่างๆในการดำเนินงานของสถานศึกษาเพื่อให้สถานศึกษาทุกขนาดมีมาตรฐานในการจัดการเรียนรู้ ใกล้เคียงกัน

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ครูฝึกสอนที่ใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและได้จัดการเรียนรู้ เรื่อง แรง มวล และกฎการเคลื่อนที่ ให้กับนักเรียนที่เรียนแผนการเรียนเน้นวิทยาศาสตร์ ตามมาตรฐาน ว 4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 และ 2 มาตรฐาน ว 8.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 – 13 ในปีการศึกษา 2546 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ในจังหวัดสงขลา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน จำนวน

ประชากร 44 คน

2. ตัวแปรประกอบด้วย

2.1 ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) ได้แก่ ครูพิสิทธ์ ขนาดโรงเรียน

2.2 ตัวแปรตาม (Dependent Variable) ได้แก่ ระดับปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูพิสิทธ์ ใน 4 ด้านคือ

- 1) ปัญหาเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและหลักสูตรสถานศึกษา
- 2) ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ
- 3) ปัญหาเกี่ยวกับการวัดและประเมินผลการเรียนรู้
- 4) ปัญหาเกี่ยวกับการใช้สื่อการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ปัญหาการใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานของครูพิสิทธ์ หมายถึง สภาพการณ์ ปัญหาหรืออุปสรรคหรือสิ่งที่ครูพิสิทธ์ประสบและมีความคิดเห็นว่า ทำให้การใช้หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่บรรลุตามวัตถุประสงค์
2. หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน หมายถึง หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 เฉพาะส่วนที่เกี่ยวกับ มาตรฐาน ว 4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 และ 2 มาตรฐาน ว 8.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 – 13
3. หลักสูตรสถานศึกษา หมายถึง หลักสูตรของสถานศึกษาที่กำหนดสาระการเรียนรู้เพิ่มเติมจากปัญหาหรือความต้องการในชุมชน สังคม ภูมิปัญญาท้องถิ่น คุณลักษณะอันพึงประสงค์ ที่สอดคล้องกับมาตรฐาน ว 4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 และ 2 มาตรฐาน ว 8.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 – 13
4. การจัดการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ หมายถึง การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ที่ครูเป็นผู้จัด กิจกรรมการเรียนรู้โดยอาจให้ผู้เรียนร่วมคิด ตัดสินใจในกิจกรรมเหล่านั้น และผู้เรียนจะต้องใช้กระบวนการต่างๆ ปฏิบัติกิจกรรมเหล่านั้นด้วยตนเองและเพื่อนๆ จนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดย

ครูจะคอยชี้แนะ ให้กำลังใจ พร้อมทั้งวัดและประเมินผลการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนพัฒนาและเรียนรู้ อย่างเต็มตามศักยภาพ

5. การวัดและประเมินผลการเรียนรู้ หมายถึง การใช้เครื่องมือวัดและแบบประเมินที่มี ประสิทธิภาพ เพื่อแปลงคุณลักษณะที่เป็นผลการเรียนรู้ของผู้เรียนออกมาเป็นระดับคะแนน ซึ่งผู้สอนสามารถนำมาใช้ในการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียน ปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนรู้ เพื่อให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพและเพื่อตัดสินผลการเรียนรู้

6. การใช้สื่อการเรียนรู้ หมายถึง การใช้สื่อและแหล่งเรียนรู้ทุกประเภท เพื่อประกอบในการจัดการ เรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้อย่างเต็มตามศักยภาพ

7. ครูฟิลิกส์ หมายถึง ผู้ทำหน้าที่จัดการเรียนรู้สาระการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ (ฟิลิกส์) โดยใช้ หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานและได้จัดการเรียนรู้ เรื่อง แรง มวล และกฎการเคลื่อนที่ ให้กับ นักเรียนที่เรียนแผนการเรียนเน้นวิทยาศาสตร์ ตามมาตรฐาน ว 4.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 และ 2 มาตรฐาน ว 8.1 มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ม.4 – ม.6 ข้อ 1 – 13 ในปี การศึกษา 2546 โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา ในจังหวัดสงขลา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน (ในส่วนของสังกัดกองการมัธยมศึกษา กรมสามัญศึกษาเดิม)